

Man modsætter sig ikke Udvalgets Tanke om, at de to Baner faar samme Spor fra Bramdrup til Kolding, men man vil ikke have det gjort til en ufravigelig Betingelse for Egtved-Banens Ombygning, derfor har man bedt om, at der i de Linier, som Udvalget har indført i Betænkningen, indskydes det lille Ord „eventuelt“. Det har jeg, allerede da jeg havde Ordet første Gang, omtalt for Tinget, men det har det ærede Medlem altsaa ikke været opmærksom paa. Nu sagde det ærede Medlem, at man er vel ikke teknisk set kommet saa vidt, at man kan hejse et Jernbanetog ved Elevator op i flere Fods Højde, altsaa lade det køre fra et dybere liggende Plan op til det Plan, som den anden Bane, hvorom der er Tale, har, og føre Toget videre, efter at det har været Genstand for denne Elevatortrafik. Jeg har aldrig rigtig kunnet forstaa, at man her i Landet taler om Terrænvanskeligheder ved Baneanlæg. Jeg kan forstaa, der kan være Tale derom i Norge, Mellemeuropa og andre Lande, hvor man maa hugge sig igennem Granitklipper og lignende; men at man her i vort flade Land skulde staa overfor Terrænvanskeligheder, som ikke kan overvindes med en rimelig Bekostning, har jeg aldrig kunnet begribe. Det er lige saa uforstaaeligt som dette, at man i sin Tid besluttede at sende en Jernbanekomite til Østerrig for at undersøge, hvorledes Bjerg- og Dalbaner i Alpelandskaberne dernede er indrettede og drives, for overhovedet at kunne gøre Indstilling angaaende en Bane fra Næstved til Hillerød. Der kom i sin Tid en Regning til Næstved Byraad til Dækning af Udgifterne ved denne Rejse, men jeg har aldrig kunnet begribe, at det var et af de forberedende Arbejder, som var nødvendige, eller at det var Bekostningen værd. Jeg vil sige til det ærede Medlem fra Kolding, at der er intet til Hinder for, at disse to Baner føres paa samme Spor, om ikke netop fra Bramdrup Station saa i alt Fald paa en væsentlig Del af Strækningen fra Bramdrup til Kolding. Det vilde være urimeligt at lave et nyt Normalspor ved Siden af det allerede anlagte, som med stor Bekostning er ført gennem den store Bakke ved Kolding By. Det har været Udvalgets Tanke, at de skal føres op i samme Spor, og jeg tror, at de tekniske Vanskeligheder let vil kunne overvindes.

Saa har jeg kun et Par Ord at sige til min gamle Ven, det ærede Medlem fra Varde (S. Sørensen). Han var en af dem — og de har under denne Forhandling

ikke været mange —, som syntes, at Udvalget har været for imødekommende og i Grunden foreslaar for mange Baner. Hidtil har jo det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Foss) staaet ret ene med denne Betragtning; thi vel foreslaar den højtærede Minister, at visse Baner af dem, vi foreslaar, skal udgaa, men han modtager dog Forslaget og vil arbejde videre derpaa, og jeg anser det — det vil jeg indføje her som en Sidebemærkning — som særdeles nyttigt for denne Sag, at den bliver gjort færdig her i Tinget i denne Rigsdagssamling sammen med Statsbaneforslaget, saaledes at Ministeren kan fortsætte Arbejdet straks ved den nye Samlings Begyndelse i det andet Ting. Det ærede Medlem fra Varde (S. Sørensen) mener, at vi godt kunde have sparet de to Baner nede ved Esbjerg, Esbjerg—Agerbæk-Banen og Esbjerg—Øksøl-Banen. Han rettede ikke noget særligt Angreb paa Esbjerg—Agerbæk-Banen, og det vilde jo ogsaa have været noget urimeligt, thi det er et meget gammelt Projekt, og det er i det hele taget et stort Spørgsmaal, om man ikke i sin Tid, da man vedtog Silkeborg—Bramminge-Banen, burde have ladet denne Bane gaa direkte til Esbjerg. Men det var navnlig Øksøl—Esbjerg-Banen, det ærede Medlem var misfornøjet med. Han kom med nogle Bemærkninger, som jeg opfattede som ganske vist venksabelige, men dog ret kritiske overfor hele Udvalget, om hvilket han sagde, at vi havde hjulpet hinanden til Rette. Jeg tror, det var dette Udtryk, han brugte. Men det ærede Medlem fra Varde maa egentlig ikke bebrejde Udvalget som et Jernbaneudvalg eller overhovedet noget Udvalg dette. Vi fik til Opgave, da Udvalget blev nedsat, at forberede denne Sag paa den for Landet og Befolkningen bedst mulige Maade, og — som den højtærede Minister har gjort gældende Gang paa Gang — hvem skal man forhandle med i en saadan Sag, om det ikke netop er med Repræsentanterne for Befolkningen og Kommunerne og deres Repræsentanter. Dette har vi gjort, og i Henhold til disse Forhandlinger har vi naaet det Resultat, der her foreligger. Vi har hjulpet hinanden til Rette. Vi har brugt Griffenfeldts berømte Ord, som er skrevne i Christian den Femte danske Lov: Man skal ikke søge Næstens Skade, men unde ham den samme Ret, man vil sig selv skulle vederfares. Efter denne Maalestok maa det ærede Medlem gerne bedømme vort Arbejde, men han maa ikke